

Neděle 8.1.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Jozue 1,1-9: „Na prahu nové budoucnosti“

Starozákonní kniha Jozue vypráví o tom, jak se izraelští poutníci po 40 letech bloudění po poušti dostali do zaslíbené země. Když přišli k jejím hranicím, byli už velice blízko u cíle. Jejich domovem se měla stát nová, zaslíbená země, země, kterou ovšem dosud neviděli a neznali. Slyšeli o ní pouze z Božích zaslíbení, věděli o ní něco ze zpráv 12 zvědů. Ovšem území zaslíbené země nebylo připraveno jako čerstvě postavený domek, do kterého se stačí jen nastěhovat...Ještě bylo třeba přebrodit Jordán a pak nové území dobýt a obsadit. Nevíme, co se Izraelským v těch chvílích honilo hlavou. Nevíme, zda se víc těšili nebo se spíše báli. Možná podobný pocit znali evangeličtí křesťané a členové Jednoty bratrské, exulanti, kteří v době protireformace opouštěli české země a přicházeli se svými nadějemi do evangelických zemí. Možná něco podobného zažili emigranti, kteří utíkali před totalitou a persekucí na Západ do svobodných zemí a na hranici Rakouska, Německa, Švýcarska, Kanady nebo Spojených států se těšili na nový život ve svobodě. Ovšem nikdy to nebylo tak, že je tam čekalo nějaké „teplé místo“. Bylo třeba se snažit, pilně pracovat a bojovat.

1. Nadějný výhled vs. strach z překážek a těžkostí

Zaslíbená země už byla na dohled, na dosah ruky, ale ještě bylo třeba překonat poslední překážky. Bylo třeba přejít Jordán a postupně obsadit území. Ti z vás, kdo jste už měli tu „milost“ a navštívili jste Izrael, se možná u toho trochu uculujete, protože jste viděli Jordán jako malou říčku, kterou není vůbec těžké přebrodit. Jsem přesvědčen o tom, že Jordán v době Jozuově vypadal jinak. Všechna ta Boží slova povzbuzení a posily, všechny ty Boží sliby, které Jozue rád slyší a rád přijímá, nasvědčují tomu, že Jozueho a Izrael nečeká žádná příjemná procházka, ale ještě docela náročný závěr. Bez Boží pomoci, ochrany a posily by to určitě nedopadlo dobře...

Jako křesťané čteme starozákonní příběhy z jiné perspektivy než Židé. Také příběhy knihy Jozuovy jsou pro nás spíše podobenstvím, kterému se snažíme porozumět. To, co máme společného s Jozuem a Izraelem, je, že před námi dnes, stejně jako před nimi tehdy, jsou nové úkoly a výzvy, některé problémy z minulosti a možná celá řada překážek. Nový rok před námi to je prodloužená životní perspektiva s výhledem k věčnosti....Občas v tom našem světě sice zazní výkřiky o „konci světa“: tak to bylo v minulém roce nejméně 2x a tak se mluví o tom už i v roce 2012. Díky víře v Ježíše Krista se nemusíme bát katastrofických předpovědí, protože víme a věříme, že náš život, náš čas a naše budoucnost je v Božích rukou. Ale stejně.

2. Co od nás v novém roce čeká Bůh?

Když si pozorně přečteme náš dnešní text, určitě si všimneme toho, že kromě Božích slibů jsou v té Boží řeči i další důležité informace. Jozue má po Mojžíšovi nastoupit do čela Izraele a má ho převést přes Jordán a doprovázet při obsazování nového území. Jozue byl tehdy v postavení vůdce, velitele a státníka, který musel uvažovat strategicky a takticky. Od Boha dostává konkrétní zeměpisné informace, které upřesňují Boží zaslíbení. Jozue musel ve svém úkolu řešit také otázky hospodářské a sociální, protože tak to patřilo k jeho odpovědnosti.

To je zajímavý podnět pro nás. Ani my nemáme vstupovat do nového roku s naivitou snů, kteří si myslí, že víra v Krista je jednoduše ochrání před vším zlým a zbavuje vši odpovědnosti a všech starostí o obyčejné věci. Živobytí, bydlení, energie, práce, zdraví – to jsou potřeby, o

kteře se musí postarat kařdý sám za sebe anebo za svou rodinu. V našich podmínkách to patří k důstojnému životu kařdého člověka a jako křesťané to nechceme a nemůžeme zanedbávat. Když to vezmeme z tohoto konce, naše vyhlídky nejsou nijak růřové. Zdražení elektřiny, plynu, vody či nájmu a některé změny DPH se dotknou prakticky kařdého rodinného rozpočtu. V situaci, kdy pokračuje hospodářská krize, je důležitější než dříve dobře hospodařit a moudře šetřit. Nejsme zvyklí uvažovat o těchto věcech z hlediska naší víry. Ale Ježířovo slovo nás k tomu povzbuzuje a ukazuje nám, že to patří k důvěře v Boha.

3. Co čekáme od Boha my?

Jozue nebyl v té odpovědnosti za národ úplným nováčkem. Patřil už delší dobu k výrazným osobnostem, o kterých věděl nejen Bůh, ale také Mojžíř a Izrael. Ve známé bitvě s Amálekem (Ex 17,8-16) byl velitelem vítězné izraelské armády. Když Mojžíř vybíral zástupce jednotlivých kmenů pro vyzvědnou akci do zaslíbené země, padla volba také na Jozueho. Ovšem něco jiného je být „ve vedení“ a něco jiného je „být vůdcem“, který nese hlavní odpovědnost. Do čela národa povolává Jozueho Bůh a na cestu náročné služby mu dává nejen rady, ale také sliby... A ty nejsou ledajaké. V 5.v. stojí: „*Po všechny dny tvého života se proti tobě nikdo nepostaví. Jako jsem byl s Mojžířem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě.*“ Bůh, který takto mluví, není jen tak někdo, není to neznámý Bůh. On je součástí dějin Izraele, On je po staletí utvářel, On vyvolenému národu přicházel stále znovu na pomoc a byl jeho nadějí v těch nejtěžších chvílích. Věděly o něm takové starověké mocnosti jako Egypt, Asýrie nebo Babylon. Kdo to neví, ať čte napínavý příběh izraelského národa. Ale pak je třeba dodat ještě to další: tento Bůh Izraele se dává lidem nově poznávat v Ježíři Kristu. Je to nový Boží začátek s Izraelem a s lidstvem. Pán Bůh neúnavně pracuje na projektu záchrany a obnovy lidstva a my můžeme být jako křesťané u toho. Ježíř Kristus se stal Zachráncem světa a my jsme svědky toho, co tato záchrana znamená, a posly radostné zprávy pro další...

Naše situace je jiná než situace Izraele před Jordánem kdysi ve starověku. Ale Boží sliby, které slyšel Jozue, neměly omezenou platnost a připomínají nám, že Bůh je prostě takový. On se nás ujímá na různých životních křiřovatkách, On před námi otevírá budoucnost, ať stojíme na začátku nového roku, na začátku studia, na začátku manželství, na začátku důchodu nebo na konci života... Výrok „*Nenechám tě klesnout a neopustím tě*“ je nadčasový a kařdý věřící člověk ho může vztáhnout na sebe.

Nevíme, co nás letos čeká. Životní podmínky a okolnosti se mění rychleji než dříve. Život to není stereotyp a koloběh, nýbrž cesta do neznáma. Jenom v minulém roce se dále prohloubila hospodářská krize a Evropa prožívá otřesy a řeší problémy, na které nemá nikdo recept. Loňské arabské jaro smetlo z politické scény diktatury, které po desetiletí ovládaly velké země jako Egypt a Libye...Dřívější jistoty jako práce, bydlení, ceny se pořád mění. Stejně tak jsou v pohybu hodnoty, o kterých si myslíme, že by se měnit neměly. Úcta k právu, právo a jeho vymahatelnost, spravedlnost, úcta k životu, k manželství, k rodině, ohled k druhým, sluřnost, poctivost, pravdivost. Místo, aby důvěra v člověka a v základní řády a instituce byla posílena, tak se otrásá. – Potřebujeme si nově uvědomit, že rychle se měnící okolnosti nám zdůrazňují význam víry a připomínají, že máme více čekat od Boha. A *pokud je na nás*: do kařdodenního života máme vnášet hodnoty Božího království: pravdu, lásku, naději, pokoj, radost, důvěru. Je to úkol nad naše síly. Jenže: na cestu nám Bůh dává sliby, které platí i pro nás: „*Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se. Nenechám tě klesnout a neopustím tě.*“ To už není jen naše věc, ale také Boží. Připomínejme si Boží věrnost a myslíme na Krista. On je živý a mocný a stačí na všechny výzvy a situace, které nás letos čekají. (B. Kaleta)